

Skrytá historie čtyřicátého verše – číslo dvacet šest

Ezechiel číslo sedm

Jeff Pippenger

2026-08-12

Prorocká linie, kterou označuji jako „Josijášovo kolo“, začíná vzpourou starověkého Izraele, když roku 1097 př. Kr. odmítl Boha jako svého krále. O prvních třech králech (Saulovi, Davidovi a Šalomounovi) se uvádí, že vládli čtyřicet let, od roku 1097 př. Kr. až do roku 977 př. Kr. Po Šalomounově smrti vzpoura Jarobeáma a deseti severních kmenů uzavírá linii prvních tří králů a začíná linii králů jak v severním, tak v jižním království.

První tři králové jsou symbolem mnoha pravd, avšak jedním z kol pravdy, s nimiž jsou spojeni, jsou poslední tři králové Judy — Jójakím, Jójakin a Sidkijáš, kteří zase představují Kýra, Dareia a Artaxerxa. Kýros, Dareios a Artaxerxes zase představují své tři výnosy sahající od roku 516 př. Kr. do roku 457 př. Kr.; ti pak zase představují tři anděly ze čtrnácté kapitoly Zjevení, kteří přicházejí postupně v roce 1798, 19. dubna 1844 a 22. října 1844. Dějiny příchodu tří andělů ze čtrnácté kapitoly Zjevení se do posledního písmene opakují v době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, čímž se určuje, že prorocká linie, která začíná pomazáním Saula za krále, dochází ke svému závěru, když je vítězná církev pomazána při brzy nastávajícím nedělním zákonu. Tato linie zahrnuje kolo krále Jóšiáše, které sahá zpět ke vzpouře Jeroboáma v Bét-elu a Danu v roce 977 př. Kr.

Dvacet dva

Jeroboám nese symboliku čísla dvacet dva, neboť kraloval dvacet dva let, a tím váže své svědectví k dějinám představovaným číslem dvacet dva, které je symbolem spojení božství s lidstvem, jak to ilustruje Danielovo vidění marah ve dvacátém druhém dni, a číslo dvě stě dvacet, z něhož je číslo dvacet dva desátkem.

Doba, po které Jeroboám kraloval, činila dvacet dva let; i ulehl ke svým otcům a na jeho místě kraloval jeho syn Nádab. 1 Královská 14,20.

„smíření“, představující spojení božství a lidství, je dílem Kristovým, které započalo 22. října, tedy v desátém měsíci (gregoriánského kalendáře); desetkrát dvacet dva se rovná dvě stě dvacet. Jeroboám zřídil padělané oltáře jak v Bét-elu, tak v Danu, a je proto symbolem padělaného uctívání neděle ve spojení církve (Bét-el: znamená církev) a státu (Dan: znamená soud).

Potom Jeroboám vystavěl Šekem na pohoří Efrajim a bydlel v něm; a odtud vyšel a vystavěl Penuel. I řekl Jeroboám ve svém srdci: Nyní se království navrátí domu Davidovu. Půjde-li tento lid obětovat v domě Hospodinově v Jeruzalémě, tehdy se srdce tohoto lidu opět obrátí k jeho pánu, k Rechabeámovi, králi judskému; i zabijí mne a navrátí se k Rechabeámovi, králi judskému. Proto se král poradil a zhotovil dvě zlatá telata a řekl jim: Je pro vás příliš namáhavé

vystupovat do Jeruzaléma; hle, tvoji bohové, Izraeli, kteří tě vyvedli z egyptské země. A jedno postavil v Bét-elu a druhé umístil v Dánu. A tato věc se stala hříchem; neboť lid chodil klanět se před jedno z nich až do Dánu. Také vystavěl dům výšin a ustanovil kněze z nejnižších vrstev lidu, kteří nebyli ze synů Léviho. A Jeroboám ustanovil svátek v osmém měsíci, patnáctého dne toho měsíce, podobný svátku, který byl v Judsku, a obětoval na oltáři. Tak učinil v Bét-elu, obětuje telatům, která zhotovil; a v Bét-elu ustanovil kněze výšin, které zřídil. Tak obětoval na oltáři, který zhotovil v Bét-elu, patnáctého dne osmého měsíce, totiž v měsíci, který si vymyslel ze svého vlastního srdce; a ustanovil svátek pro syny Izraele; i obětoval na oltáři a páli kadidlo. 1 Královská 12:25–33.

V základních dějinách deseti severních kmenů došlo ke vzpouře, která byla předobrazena tím, že Izrael odmítl Boha jako krále, a také vzpourou Árona a zlatého telete. Áronova vzpoura se odehrála v základních dějinách starověkého Izraele a Jeroboáмова v základních dějinách deseti severních kmenů. „Řádek za řádkem“ Áron jako velekněz představuje církev a Jeroboám jako král představuje stát. Tyto dvě základní vzpoury tvoří linii, která zahrnuje i základní vzpouru lidu Izraele, když zatoužil po lidském králi.

490

V posvátných dějinách, které jsou představeny v knize Ezechiel, se nacházejí tři období po čtyřech stech devadesáti letech; jedno bylo spojeno s králi, druhé se svatyní a třetí s vojskem. Tato tři období odpovídají vzpouře Árona (svatyně), Saula (vojsko) a Jarobeáma (král). Ze tří symbolů proroka, kněze a krále je jako ten, kdo prorokoval, označen král Saul; Áron byl knězem a Jarobeám byl králem.

I stalo se, když všichni, kdo ho znali dříve, viděli, že hle, prorokuje mezi proroky, že si lid říkal jeden druhému: Co se to přihodilo synu Kíšovu? Je i Saul mezi proroky? A jeden z téhož místa odpověděl a řekl: Ale kdo je jejich otec? Proto se stalo příslovím: Je i Saul mezi proroky? 1 Samuelova 10,11.12.

Vítězná církev se skládá z třicetiletého proroka, třicetiletého kněze a třicetiletého krále, představovaných Ezechielem, který započal ve třicátém roce, Josefem, který zahájil svou službu ve třicátém roce, a králem Davidem, který začal kralovat ve svých třiceti letech. Vítězná církev je v posledních osmi kapitolách knihy Ezechiel zobrazená jako chrám, který naplňuje zemi, a vítězná církev je Filadelfie, která je osmou církví, jež je ze sedmi.

Prorocká linie Jósijáše, která započala roku 977 př. Kr., končí brzy přicházejícím nedělním zákonem. Očištění a zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, které začalo 31. prosince 2023, započalo tehdy, když Michael sestoupil, aby vzkřísil dva svědky ze Zjevení jedenácté kapitoly. Rok 2023 přišel dvacet dva let po 11. září 2001, právě tak jako zákony Alien and Sedition Acts z roku 1798 přicházejí dvacet dva let po Deklaraci nezávislosti roku 1776. Dvacet dva let trvající vláda Jeroboáмова začala roku 977 př. Kr., když bylo předloženo proroctví o Jósijášovi. V té době neposlušný prorok z 1. Královské, kapitoly třinácté, čelil Jeroboámovu odpadlictví, právě tak jako Mojžíš čelil odpadlictví Áronovu a Samuel čelil zástupu, který si přál krále. Tato vystoupení proti zakládajícím odpadlictvím, představovaná poselstvím neposlušného proroka, Mojžíše a Samuela,

představují hlasité volání třetího anděla při nedělním zákonu. Je to výstražné poselství hláсанé praporcem, který je v dějinách Jeroboáma představován předpovědí o Jóšijášovi doprovázenou „znamením“.

A hle, muž Boží přišel z Judska do Bét-elu skrze slovo Hospodinovo; a Jeroboám stál při oltáři, aby páčil kadidlo. I zvolal proti oltáři skrze slovo Hospodinovo a řekl: Ó oltáři, oltáři, toto praví Hospodin: Hle, domu Davidovu se narodí syn jménem Jóšijáš; a na tobě bude obětovat kněze výšin, kteří na tobě páli kadidlo, a lidské kosti budou spáleny na tobě. A téhož dne dal znamení a řekl: Toto je znamení, o němž Hospodin promluvil: Hle, oltář se roztrhne a popel, který je na něm, se vysype. I stalo se, když král Jeroboám uslyšel slovo muže Božího, který volal proti oltáři v Bét-elu, že vztáhl svou ruku od oltáře se slovy: Chopte se ho. A jeho ruka, kterou vztáhl proti němu, uschla, takže ji nemohl přitáhnout zpět k sobě.

Také oltář se roztrhl a popel se vysypal z oltáře podle znamení, které muž Boží dal skrze slovo Hospodinovo. I promluvil král a řekl muži Božímu: Pros nyní tvář Hospodina, svého Boha, a modli se za mne, aby mi byla má ruka navracena. Muž Boží tedy prosil Hospodina a králova ruka mu byla opět navracena a byla jako dříve. Potom řekl král muži Božímu: Pojď se mnou domů, obcerstvi se, a dám ti odměnu. Ale muž Boží řekl králi: I kdybys mi dal polovinu svého domu, nepůjdu s tebou, ani nebudu jíst chléb ani pít vodu na tomto místě. Neboť tak mi bylo přikázáno slovem Hospodinovým: Nejez chléb, nepij vodu a nevracej se touž cestou, kterou jsi přišel. I odešel jinou cestou a nevrátil se cestou, kterou přišel do Bét-elu. 1 Královská 13,1–10.

Prorokovo odmítnutí jíst s Jeroboámem navzdory nabídce „poloviny tvého domu“ odpovídá Herodovu slibu Salome, že jí dá polovinu svého království.

A když přišel vhodný den, kdy Herodes o svých narozeninách vystrojil hostinu svým velmožům, vojenským velitelům a předním mužům Galileje, a když vstoupila dcera řečené Herodiady, tančila a zalíbila se Herodovi i těm, kteří s ním stolovali, král řekl dívce: Požádej mne, očkoli chceš, a dám ti to. A přísahal jí: Očkoli bys ode mne žádala, dám ti to, až do poloviny svého království. A ona vyšla a řekla své matce: O co mám žádat? A ona řekla: Hlavu Jana Křtitele. Marek 6:21–24.

Herodův slib poloviny svého království se odehrál při jeho narozeninách. Herodes je symbolem Říma a deset králů ze Zjevení sedmnácté kapitoly je předobrazeno desaterým rozdělením Říma v Danielovi v sedmé kapitole a deseti prsty u nohou ve druhé kapitole. Jeho narozeniny jsou vyznačeny tehdy, když je šesté království při nedělním zákonu nahrazeno sedmým královstvím, a v tomto smyslu jde o narozeniny Organizace spojených národů jakožto sedmého království biblického proroctví. Při brzy přicházejícím nedělním zákonu deset králů, představovaných Jeroboámovými deseti severními kmeny, souhlasí, že dají své království šelmě na jednu hodinu ve Zjevení „sedmáct“.

Neboť Bůh jim vložil do srdce, aby vykonali jeho vůli a svorně odevzdali své království šelmě, dokud se nenaplní slova Boží. Zjevení 17,17.

Než se budeme zabývat Ezechielovým proroctvím ve čtvrté kapitole, určíme oněch „třináct“ případů, kdy Ezechiel přímo uvádí datum. Těchto třináct mezníků se obecně dělí mezi svět a Boží

lid. Svět, zastoupený Egyptem, je přímo datován šestkrát, Tyr je osloven jednou a v ostatních šesti případech je předmětem Jeruzalém. Kniha začíná v roce 592 př. Kr., což je třicátý rok sedmnáctého jubilejního cyklu, a první verš čtyřicáté kapitoly Ezechiela označuje 22. říjen 573 př. Kr. jako konec tohoto cyklu. Jubilejní cyklus představuje dobu zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc od 11. září až do brzy přicházejícího nedělního zákona, což je zase znázorněno ve fraktálu právě této historie od 31. prosince 2023 až do brzy přicházejícího nedělního zákona. Obě období byla předobrazena časovým úsekem od 11. srpna 1840 do 22. října 1844.

Dne 11. srpna 1840 sestoupila nikoli menší osoba než Ježíš Kristus jako mocný anděl ze Zjevení desáté kapitoly, který přinesl malou knihu, již měl Boží lid vzít a sníst. Týž anděl znovu sestoupil při 11. září, aby označil počátek doby zapečetování. Týž anděl sestoupil 31. prosince 2023, aby vzkřísil dva svědky, kteří byli zabiti na ulici toho velikého města Sodomy a Egypta, kde byl také ukřižován Pán. Tento sestup označil závěrečné období doby zapečetování. V rámci fraktálního období od 31. prosince 2023 až do nedělního zákona je knězi Ezechielovi dán vidění chrámu v nebi. V té době je učiněn němým a mluví pouze tehdy, když mu Bůh přikáže, aby tak činil. Jeho stav trvá až do brzy přicházejícího nedělního zákona, znázorněného zničením Jeruzaléma.

Podobně jako Janovi je i Ezechielovi přikázáno, aby vzal knihu, která byla v ruce sestupujícího anděla ve Zjevení 10, a rovněž je mu řečeno, aby snědl knihu nářku, lkání a bědování.

Ty však, synu člověka, slyš, co ti pravím; nebuď vzpurný jako ten vzpurný dům; otevři svá ústa a sněz, co ti dávám. A když jsem se podíval, hle, byla ke mně vztažena ruka; a hle, v ní byl svitek knihy; i rozprostřel jej přede mnou; a byl popsán z vnitřní i vnější strany; a bylo v něm napsáno: nářky, lkání a běda. Ezechiel 2,8–10.

Toto poselství je znázorněno jako trojí poselství, a tím předobrazuje poselství tří andělů ze čtrnácté kapitoly Zjevení. Je tedy pečeticím poselstvím třetího anděla, které pečeti ty, kdo jsou uvnitř Jeruzaléma a naříkají a truchlí nad hříchem církve i země, jak je to znázorněno v deváté kapitole Ezechiele a v sedmé kapitole Zjevení.

A sláva Boha Izraele vystoupila z cheruba, na němž spočívala, k prahu domu. I zavolal na muže oděného v lněném rouchu, který měl po boku písarský kalamář; a Hospodin mu řekl: Projdi středem města, středem Jeruzaléma, a udělej znamení na čelech mužů, kteří vzdychají a naříkají nad všemi ohavnostmi, jež se v jeho středu páchají. Ezechiel 9,3.4.

Ti, kdo přijímají pečeť, truchlí nad hříchy církve i nad hříchy země, a svědectví Ezechiellovo je vetkáno do dějin Jeruzaléma a Egypta, symbolů církve a světa.

„Kvas zbožnosti zcela neztratil svou moc. V době, kdy je nebezpečí a sklíčenost církve největší, bude malá skupina těch, kdo stojí ve světle, vzdychat a naříkat nad ohavnostmi, které se dějí v zemi. Avšak zvláště budou jejich modlitby vystupovat za církev, protože její členové jednají po způsobu světa. ...“

„Příkaz zní: ‚Projdi středem města, středem Jeruzaléma, a učini znamení na čelech mužů, kteří vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi, jež se v jeho středu páchají.‘ Tito vzdychající a naříkající předkládali slova života; napomínali, radili a úpěnlivě prosili. Někteří z těch, kdo

zneuctívali Boha, činili pokání a pokořili svá srdce před Ním. Avšak sláva Hospodinova se od Izraele odvrátila; ačkoli mnozí nadále zachovávali formy náboženství, chyběla Jeho moc i přítomnost.“ Svědectví, svazek 5, 209, 210.

V kontextu knihy Pláč, v níž nárek a bědování předobrazuje tři anděly ze Zjevení čtrnácté kapitoly, představují nárek a bědování prvního a druhého anděla a třetím je poselství běda, symbol východního větru, který je zadržován čtyřmi zadržujícími anděly ze Zjevení sedmé kapitoly.

Egypt``

V knize Ezechiel je uvedeno třináct dat. Prvním z řady dat vztahujících se k Egyptu je Ezechiel 29,1 a představovalo rok 587 př. Kr.

V desátém roce, v desátém měsíci, dvanáctého dne měsíce ke mně přišlo slovo Hospodinovo: Synu člověčí, obrať svou tvář proti faraónovi, králi egyptskému, a prorokuj proti němu i proti celému Egyptu. Mluv a řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, já jsem proti tobě, faraóne, králi egyptský, veliký draku, který leží uprostřed svých řek, jenž řekl: Má řeka je má a já jsem si ji učinil pro sebe. Ezechiel 29,1–3.

Rok 587 př. Kr. je rokem obležení, které začalo o jeden a půl roku dříve než zničení Jeruzaléma. V té době Ezechiel prohlašuje, že Bůh svrhne Egypt a že toto svržení Božímu lidu ukáže jeho pošestilost, že důvěřoval drakovi Egypta. Na konci kapitoly je pak vysloven výrok, že Egypt bude vydán Babylónu, čímž je určeno, kdy deset králů odevzdává své sedmé království biblického proroctví novodobému Babylónu — osmému království, které je z těch sedmi. Toto proroctví se naplnilo o „sedmnáct“ let později, roku 571 př. Kr., jak je uvedeno na konci kapitoly. Kapitola 29 proto obsahuje první i poslední datovanou zmínku spojenou s Egyptem.

I stalo se ve dvacátém sedmém roce, v prvním měsíci, prvního dne toho měsíce, že ke mně přišlo slovo Hospodinovo, řkoucí: Synu člověka, Nebúkadrecar, král babylónský, přinutil své vojsko k veliké službě proti Týru; každá hlava olýsala a každé rameno bylo odřeno; avšak neměl mzdu ani on, ani jeho vojsko za Týr, za službu, kterou proti němu konal. Proto takto praví Panovník Hospodin: Hle, dám zemi egyptskou Nebúkadrecarovi, králi babylónskému; a on vezme její množství a pobere její kořist a uchvátí její lup; a to bude mzdou pro jeho vojsko. Dal jsem mu zemi egyptskou za jeho námahu, jíž proti němu sloužil, protože pracovali pro mne, praví Panovník Hospodin. V onen den způsobím, aby vyrašil roh domu Izraelského, a tobě dám otevření úst uprostřed nich; i poznají, že já jsem Hospodin. Ezechiel 29:17–21.

Dvacátý rok, první měsíc, první den ve verši sedmnáct představuje poslední datum ze třinácti dat v Ezechielovi a je to jediné datum, které připadá po 22. říjnu 573 př. Kr. Představuje dobu, kdy je králi severu v Danielovi 11,42–43 dáno Egyptsko, stejně jako okamžik, kdy deset králů odevzdá své sedmé království osmému království, které je z těch sedmi. Naplňuje se tehdy, když vypučí „roh domu Izraelova“. U Izajáše Izrael vypučí v den východního větru.

Způsobí, že ti, kdo vyjdou z Jákoba, zapustí kořeny; Izrael rozkvetne a vypučí a naplní povrch světa ovocem. Izajáš 27,8.

Když se naplní Ezechiel 29,17 a drak Egypta bude při brzy přicházejícím nedělním zákonu vydán papežské šelmě, bude na Izrael bez míry vylit pozdní déšť. Tento déšť započal 11. září jako pokropení, jak to předobrazně ukázal Kristus, když po svém vzkříšení, poté co vystoupil ke svému Otci, sestoupil na zem a dechl na své učedníky.

„Kristův čin, když na své učedníky dechl Ducha svatého a udělil jim svůj pokoj, byl jako několik kapek před hojným deštěm, který měl být dán v den Letnic.“ Spirit of Prophecy, svazek 3, 243.

Ezechielovo proroctví o pádu Egypta bylo vyhlášeno roku 587 př. Kr., v roce obležení, a o „sedmnáct“ let později se toto proroctví naplnilo. Naplňuje se v období představovaném číslem „sedmnáct“, a tak představuje skryté dějiny čtyřicátého verše jedenácté kapitoly Daniela. Má se naplnit v době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, které je znázorněno v deváté kapitole Ezechiele. V době zapečetování je vyléván pozdní déšť, nejprve jako pokropení při 11. září a poté jako plné vylití při nedělním zákonu. Podle Izajáše se naplňuje v „den východního větru“ a islám je východní vítr a islám je třetí „běda“. Poselství, které měl Ezechiel sníst, bylo trojí poselství, z něhož třetí částí bylo poselství běda.

Třináct Ezechielových datovaných poselství bylo předloženo ve spojitosti s Jeruzalémem, Egyptem a Týrem. Všechna se zabývala vzpourou, jak ji představuje číslo „třináct“.

Datováním Ezechiele se budeme dále zabývat v příštím článku.